

Τραγούδι ερωτικό - των Ξεριζωμένων της Μ. Ασίας

Σταυρούλα Γιαννού

Ξύπνα του έρωτα παιδί, του ύπνου συντεκνάδι,
 σαν της νεράιδας γέννημα, που μ' έβαλες στον Άδη.
 Λιγνό κυπαρισσάκι μου, που λύγισες απ' τα άνθη
 και δεν ημπόρεσε κανείς, τη γνώμη σου να μάθει.
 Λιγνό κυπαρισσάκι μου, γυρμένο απ' τον ανθό σου,
 όλοι ρωστούνε μ' αρρωστιά και γω απ' το καϋμό σου.
 Το μπόϊ σου είναι λεμονιά κι ο σκιος σου περιβόλι
 κι ο ίδρωσ του προσώπου σου, μόσχος από την Πόλη.
 Τα μάτια σου έχουν μια θηλιά, ολόχρυση κι ανοίγει
 κι όπου έμπει στην αγάπη σου πια δεν μπορεί να φύγει.
 Των εματιών σου ο κουμπές, σύρμα είναι κεντημένος,
 πάει να περάσει ο έρωτας και μπλέκει ο καϋμένος.
 Μάτια με μάτια γνέφονται, με χείλια, δε μιλιέται,
 κορμί σαν δεν αγκαλιαστεί, αγάπη δε λογιέται.
 Σκίσε καρδιά μου κι έβγαλε, πουλάκια να πετούνε,
 να πάνε στην αγάπη μου, να μου τη χαιρετούνε.
 Εγώ 'μαι κείνο το πουλί, το παραπονεμένο,
 που κάνει τη φωλίτσα του, σε μαραμένο δέντρο.
 Εγώ 'μαι κείνο το πουλί, όπου το λεν κανάρι,
 πούναι τα φτερά του κίτρινα, και η καρδιά του μαύρη.
 Δεν τόξερα και τα βουνά, λειβάδια να γενούνε
 και ζωντανό αποχωρισμό, τα μάτια μας να δούνε.
 Αγάπη και καρασεβτά, που είχαμε τα δυο μας
 κι όποιος μας αποχώρησε, να λάβει τον καϋμό μας.
 Σαρανταπέντε πέρδικες και δέκα περιστέρες,
 εσύ λείπεις στη ξεντειά και γω μετρώ τις μέρες.
 Αν είσαι και στα μακρυνά, θαρρείς δεν σε θυμάμαι,
 το όνομά σου προσκυνώ και πέφτω και κοιμάμαι.
 Όταν σε καλοθυμηθώ κι όταν σε βάλει ο νους μου,
 σαν θάλασσα βουρκώνομαι, σαν κύμα, δέρνει ο νους μου.
 Στέκομαι και παρατηρώ, τον κόσμο και δακρύζω
 δεν βλέπω την αγάπη μου και σαν τρελλή γυρίζω.
 Καρδιά μου απαρηγόρητη, μόνη παρηγορήσου
 κι άλλες καρδιές τα πάθανε, δεν είσαι μοναχή σου.
 Και τα τραγούδια λόγια ν' άναι καρδιές παρηγορούνε,
 σαν τις ψυχές που λαχταρούν, Παράδεισο να δούνε.

Σημείωση: Κατέγραψα το πιο πάνω τραγούδι, όπως μου το είπε ο Νικόλαος Καλαμανάς, ετών 95, πρόσφυγας από τη Μ. Ασία.